

Arrest

nr. 229 876 van 5 december 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 1 juni 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 mei 2018 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 228 722 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 november 2019 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen ter zitting van 5 december 2019 om 10u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor verzoekers en van advocaat L. RAUX, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 3 januari 2018 dienden verzoekers een verzoek om internationale bescherming in.

Op 25 januari 2018 werden verzoekers gehoord in het kader van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om

te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 21 februari 2018 richtte de gemachtigde van de Dienst Vreemdelingenzaken een verzoek tot terugname voor verzoekers aan de Spaanse instanties.

Op 1 maart 2018 stemden de Spaanse autoriteiten in met het terugnameverzoek op grond van artikel 18, 1, c van de Dublin III-verordening.

Op 4 mei 2018 richtte de raadsman van verzoekers een schrijven aan de Dienst Vreemdelingenzaken met het verzoek om de verzoeken om internationale bescherming in België te behandelen.

Op 8 mei 2018 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Dit is de eerste bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoeker, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1)

naam : A.

voornaam: A.

geboortedatum : [...]1979

geboorteplaats: B.

nationaliteit: van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1 (c) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 De betrokkene, van Palestijnse oorsprong (niet-erkend), bood zich op 27.12.2017 bij onze diensten aan en verzocht op 03.01.2018 om internationale bescherming in België. Betrokkene legde zijn originele vluchtelingenkaart voor Palestijnen voor met nummer [...] (afgegeven door B. op 05.08.2011), alsook zijn originele UNRWA-kaart met nummer [...] (afgegeven door UNRWA op 14 082013) Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 22.12.2017 om internationale bescherming verzocht in Spanje.

Samen met betrokkene verzocht zijn echtgenote (....) ook om internationale bescherming in België vergezeld door hun twee minderjarige kinderen (A., J. en A., A.).

Op 25.01.2018 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in België. Hierin verklaarde hij op 05.12.2017 vertrokken te zijn vanuit Beiroet (Libanon) en hij stelde eerst per vliegtuig naar Bolivia te zijn gereisd met een transit via Turkije en Colombia. Betrokkene verklaarde tot 15.12.2017 in Bolivia te hebben verbleven alvorens verder door te reizen naar Spanje, met een transit via Brazilië. Betrokkene verklaarde op 16.12.2017 in Spanje gearriveerd te zijn en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat hij op 22.12.2017 om internationale bescherming verzocht in Spanje. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Spanje en hij verklaarde tot 24.12.2017 in Spanje te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene verder door naar België, met een transit via Frankrijk. Betrokkene verklaarde op 27.12.2017 in België gearriveerd te zijn.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij op aanraden van zijn in België verblijvende neef besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene geen

familieleden te hebben in Spanje. Hij stelde wel geen problemen te hebben gekend tijdens zijn verblijf in Spanje. Betrokkene verklaarde dus een in België verblijvende neef te hebben en onderzoek toont aan dat de neef van betrokkene als erkend vluchteling over verblijfsrecht beschikt in België. Verder verklaarde hij ook een in Duitsland verblijvende zus te hebben.

Op 21.02.2018 werd ervoor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties Zij stemden op 01.03.2018 in met dit verzoek voorternugname op grond van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013. In een schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene d.d. 04.05.2018 worden onze diensten verzocht om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in overweging te nemen en de Dublin procedure te schrappen.

Met betrekking tot de echtgenote en de minderjarige kinderen van betrokkene die ook om internationale bescherming verzochten in België merken we op dat er voor hen ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Spaanse instanties en dat zij voor hen ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. We merken dan ook op dat er voor hen ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene onder meer dat hij op aanraden van zijn in België verblijvende neef besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken. We benadrukken dat dit geen afbreuk kan doen aan de verantwoordelijkheid van de Spaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortkomt uit het,; feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Spanje. Bovenstaande verklaring valt te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we merken hieromtrent ook nogmaals op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de

verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Betrokkene verklaarde verder dus een in België verblijvende neef te hebben. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neef van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als een "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 - de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Spanje verantwoordelijk werd voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene en dat Spanje België niet vroeg het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat de tussen betrokkene en zijn neef bestaande familierelatie niet onder de bepalingen valt van bovenstaande artikels, cfr. "kind, broer, zus of ouder". Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Spanje en hij verklaarde dat hiertoe verplicht werd na zijn aankomst te Madrid (ES). Hieromtrent benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene verklaarde

in dit verband ook dat zijn vingerafdrukken enkel ter identificatie geregistreerd werden in Spanje en hij ontkende eerder om internationale bescherming te hebben verzocht in Spanje. We benadrukken in dit verband dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EURODAC-resultaat type 1 aantoonde betreffende de registratie van de vingerafdrukken van betrokkene in Spanje. Hieruit moet dan ook besloten worden dat de vingerafdrukken van betrokkene wel degelijk in het kader van het indienen van een verzoek om internationale bescherming geregistreerd werden in Spanje. Daarnaast wordt bovenstaande ook bevestigd door het feit dat de Spaanse autoriteiten expliciet instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013.

We verwijzen verder naar de schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene waarin benadrukt wordt dat betrokkene afkomstig is uit een gebied dat zich ontegensprekelijk in preciaire omstandigheden bevindt. Verder wordt er ook verwezen naar het persoonlijke en inhoudelijke vluchtmotief van betrokkene. Hieromtrent dient eerst te worden opgemerkt dat redenen die slaan op het inhoudelijke karakter van het verzoek om internationale bescherming en de vraag waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de

Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale wordt vastgesteld.

We wensen verder te benadrukken dat de Spaanse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht een onderdaan van een derde land of een staatloze die zijn verzoek tijdens de behandeling heeft ingetrokken en die in een andere lidstaat een verzoek heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen." Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2): "Voor de in lid 1, onder c) bedoelde gevallen, indien de verantwoordelijke lidstaat de behandeling van een verzoek had gestaakt omdat de verzoeker het verzoek had ingetrokken voordat in eerste aanleg een beslissing ten gronde was genomen, zorgt die lidstaat ervoor dat de verzoeker gerechtigd is te verzoeken dat de behandeling van zijn verzoek wordt afgerond, of een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen dat niet wordt behandeld als een volgend verzoek als bedoeld in Richtlijn 2013/32/EU. in dergelijke gevallen zorgen de lidstaten ervoor dat de behandeling van het verzoek wordt afgerond". Het bovenstaande toont dan ook dat het door de betrokkene in Spanje ingediende verzoek nog niet het voorwerp was van een definitieve beslissing en impliceert dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming opnieuw zullen kunnen aanvatten indien betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene dan ook niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn om te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en zijn verzoek zal door de Spaanse instanties op zijn merites worden beoordeeld en worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

We wensen desbetreffend ook te benadrukken dat Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

We merken verder op dat de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst stelt dat de situatie voor verzoekers om internationale bescherming zeer precair is. Desbetreffend wordt tevens ook verwijst naar verscheidene rapporten, onder meer gepubliceerd door Amnesty International. Echter wensen we in dit verband de nadruk te leggen op het geactualiseerde rapport van het door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Magdalena Queipo de Llano, Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", last geüpdatet 21.03.2018, verder AIDArapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle verzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 26). Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 58) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 57). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 49). Verder benadrukken we ook dat er in het desbetreffende AIDArapport tevens ook melding wordt gemaakt van een stijging van de capaciteit van de opvangvoorzieningen sinds september 2015 ten gevolge van een Koninklijk Besluit dat de toegang voor alle verzoekers om internationale bescherming moet garanderen, met tevens ook een significante stijging van de opvangcapaciteit ten gevolge (p. 50). Daarnaast wordt er verder geen melding gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal - en opvangvoorzieningen (p. 50-56). Verder wordt ook melding gemaakt van het feit dat er bijkomende ngo's gecontracteerd werden door de Spaanse instanties met het oog op het creëren van bijkomende

opvangplaatsen (p. 12). Hierdoor is er sinds 2015 sprake van een stijging van het aantal beschikbare plaatsen voor verzoekers in Spanje waarbij er steeds nieuwe en bijkomende NGO's worden aangestuurd door de Spaanse overheid in het kader van het creëren van materiële opvangvoorzieningen (p. 12). Bovenstaande elementen tonen dan ook concreet aan dat betrokkene na overdracht aan Spanje voldoende toegang zal krijgen tot adequate opvangvoorzieningen en niet aan zijn lot zal worden overgelaten.

We merken verder op dat de advocate van betrokkene ook de specifieke toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Spanje in vraag stelt. Echter wordt er in dit verband zeer concreet verwezen naar maatregelen en de omstandigheden van opvang en behandeling te Ceuta (ES) en Melilla (ES).

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze specifieke omstandigheden niet automatisch getransponeerd kunnen worden op de algemene situatie in Spanje en merken we op dat betrokkene in het kader van Verordening 604/2013 niet opnieuw in de desbetreffende gebieden zal worden opgevangen vermits het tijdelijke opvangcentra betreft. Daarnaast wordt er ook nergens concreet aangehaald dat er voor het specifieke profiel van Dublinterugkeerders tevens ook moeilijkheden of systeemfouten zouden bestaan om toegang te verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verder wensen we ook nogmaals op te merken dat de Spaanse autoriteiten expliciet instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013. Ook betreffende het door de advocaat van betrokkene aangebrachte arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukken we dat dit specifiek van toepassing is op een zeer concrete situatie van twee mannen die bij de grens tussen Marokko en Melilla (ES) het hek waren overgestoken, waarbij dit geen implicaties heeft voor de situatie van betrokkene die in het kader van een Dublin-overdracht aan Spanje zal worden overgedragen.

Verder verwijst de advocate van betrokkene in haar schriftelijke ..tussenkomst ook naar verscheidene beschreven incidenten en situaties betreffende de grenscontrole aan de Spaanse buitengrenzen, waarbij gesteld wordt dat de Spaanse grenswachters vaak geweld gebruiken tegen vluchtelingen die het Spaanse grondgebied willen betreden.

Ook hier benadrukken we dat het opnieuw gaat over de grenscontrole in een zeer specifieke situatie, namelijk nabij de grensovergang tussen Marokko en Spanje te Ceuta. (ES) en Melilla (ES). Deze situatie heeft daarbij ook geen toepassing op de situatie van betrokkene die in zijn hoedanigheid van Dublin-terugkeerder terug naar Spanje zal overgedragen worden. Daarnaast merken we ook op dat binnen de context van bovenstaande grenscontrole het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet mét een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Echter kan uit de elementen van het dossier van betrokkene niet worden besloten dat bovenstaande elementen door de Spaanse instanties met de voeten worden getreden of dat de Spaanse autoriteiten onverschillig zouden reageren op het feit dat ze op systematische wijze sprake is van ongeoorloofd en buitenproportioneel geweld ten opzichte van vluchtelingen en migranten aan de grens.

De advocate van betrokkene benadrukt in haar schriftelijke tussenkomst verder ook dat Spanje heden geconfronteerd wordt met een enorme instroom van verzoekers om internationale bescherming waardoor Spanje er niet meer in zou slagen om de noodzakelijke garanties te bieden voor de verzoekers om internationale bescherming. Hieromtrent wensen we vooreerst te benadrukken dat de loutere bewering dat het aantal verzoekers om internationale bescherming opnieuw fors .is toegenomen niet volstaat om aan te tonen dat betrokkene in Spanje, na overdracht, geen verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen en dat hij hierbij niet de vereiste opvang zou verkrijgen. Een instroom van immigranten betekent tevens ook niet automatisch dat al deze personen effectief een verzoek om internationale bescherming indienen in Spanje en effectief moeten worden opgevangen in Spanje. Daarnaast wensen we nogmaals te benadrukken dat het geactualiseerde AIDA-rapport aantoont dat er in Spanje sinds 2015 sprake is van een stijging van het aantal beschikbare opvangplaatsen voor verzoekers in Spanje waarbij er steeds nieuwe en bijkomende NGO's worden aangestuurd door de Spaanse overheid in het kader van het creëren van materiële opvangvoorzieningen (p. 12).

Verder verwijst de advocate van betrokkene in dit verband ook naar het feit heden de procedure in het kader van een verzoek om internationale bescherming bijzonder traag verloopt Dit wordt ook benadrukt door het geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje dat spreekt over blijvende vertragingen betreffende de registratie van verzoekers om internationale bescherming in Spanje. Zo wordt er gesproken over een gemiddelde wachttijd voor het verkrijgen van een1 afspraak van 6 maanden en een gemiddelde duur van de gehele procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming van 14.4 maanden. Echter

benadrukken we in dit verband dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene wel degelijk geregistreerd werd in Spanje en dit binnen een termijn die niet beschouwd kan worden als dermate langdurig. Daarnaast verwijzen we ook naar het feit dat het geactualiseerde AIDA-rapport duidelijk stelt dat er betreffende Dublin-terugkeerders geen moeilijkheden zijn geïdentificeerd om toegang te krijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming (p. 30: "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure"). Daarnaast merken we ook nogmaals op dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Spanje, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling. Het feit dat de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Spanje dan ook een langere tijdsduur kent kan dan ook niet beschouwd worden als een dermate systematische tekortkoming waaruit dient te worden afgeleid dat een overdracht van betrokkene aan Spanje een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert of een risico op een dergelijke schending. We verwijzen desbetreffend ook nogmaals naar het bovenvermelde geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje waarbij ook benadrukt dat de tijdsduur sterk variërend is afhankelijk van de specifieke zaak en dat ook de mogelijkheid bestaat om een beroep in te dienen wanneer er geen tijdig antwoord gegeven werd betreffende de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Spanje (p. 19). Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in Spanje reeds geregistreerd werd en dat betrokkene in zijn hoedanigheid van Dublin-terugkeerder aan Spanje zal worden overgedragen wat daarbij ook een invloed heeft op de duur van de procedure van betrokkene vermits hij niet opnieuw de volledige procedure zal moeten doorlopen.

We benadrukken verder dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben. Verder werden er tot op heden in het administratief dossier van betrokkene, zowel door betrokkene als door zijn advocate, geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokkene een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig, in tegenstelling tot de stelling van advocate van betrokkene dat het onmogelijk zou zijn om in Spanje adequate gezondheidszorg te verkrijgen. Dit wordt daarbij ook aangetoond door het actuele AIDA-rapport over Spanje dat aantoont dat betrokkene de mogelijkheid zal hebben om, indien noodzakelijk, medische behandelingen te verkrijgen en we merken op dat we van oordeel zijn dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Spanje van vergelijkbaar niveau moet worden geacht als deze in België. Verder verwijzen we desbetreffend nogmaals naar het hierboven reeds beschreven AIDA-rapport over Spanje dat stelt dat de Spaanse wet voorziet in volledige toegang tot het publiek stelsel van gezondheidszorg voor alle verzoekers om internationale bescherming waardoor ze toegang krijgen tot gezondheidszorg en gespecialiseerde behandelingen (p. 58-59). Verder zullen de Spaanse autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene en benadrukken we ook dat betrokkene niet individueel aan Spanje zal overgedragen worden maar in gezelschap van zijn echtgenote.

Verder benadrukken we wel dat betrokkene in België is samen met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen. Dit wordt ook benadrukt door de advocate van betrokkene in haar tussenkomst waarin ze stelt dat er vervolgens voorzien moet worden in individuele garanties. Indien in dit verband verwezen zou worden naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland) waarbij zou worden aangevoerd dat de betrokkene en zijn gezin een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Spanje betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Spanje. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Spanje bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met jonge kinderen. Zo verwijzen we nogmaals naar het AIDA-rapport over Spanje waarin weliswaar wordt gesteld dat de Spaanse Asielwet niet voorziet in specifieke procedurele garanties voor kwetsbare verzoekers om internationale bescherming maar dat er wel rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van een verzoeker. Zo worden in bepaalde gevallen noodzakelijke maatregelen aangemoedigd om te voorzien in een aangepaste behandeling en beschermingsmaatregelen, ondersteuning en dienstverlening naar kwetsbaren toe. Desbetreffend wordt er ook een zogenaamde risk assessment uitgevoerd door goed opgeleide asylum officers en kunnen er gespecialiseerde organisaties worden ingeschakeld voor de identificatie van kwetsbare cases (p. 37-38). Daarnaast wordt er ook bij de toewijzing van

opvangplaatsen rekening gehouden met kwetsbare groepen en het individuele profiel van elke verzoeker, case by case. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene en zijn gezin op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden hebben dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene en zijn gezin in Spanje zal worden opgevangen. We wensen verder ook te benadrukken dat betrokkene en zijn gezin niet beschouwd kunnen worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.

Verder merken we ook op dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor geen problemen te hebben gekend tijdens zijn verblijf in Spanje.)

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van verzoekers in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een

algemene analyse van het voormelde actuele AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(c) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen³, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten <4>.”

Dit is de tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoekster en de minderjarige kinderen, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw die verklaart te heten{1}: ”

naam: A.

voornaam : F.

geboortedatum: [...]1989

geboorteplaats : T.

nationaliteit: Van Palestijnse oorsprong (niet-erkend)

+ 2 kinderen: A., J. (m), geboren te B. op [...] 2012, van Palestijnse oorsprong (niet-erkend); A., A. (m), geboren te B. op [...] 2013, van Palestijnse oorsprong (niet erkend) die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dat aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18.1 (b) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, van Palestijnse oorsprong (niet-erkend), bood zich op 27.12.2017 bij onze diensten aan en verzocht op 03.01.2018 om internationale bescherming in België. Betrokkene was vergezeld door haar minderjarige kinderen (A., J en A., A.) die de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming van betrokkene volgen. Betrokkene legde geen persoonlijke - of identiteitsdocumenten voor. Het vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat betrokkene op 20.12.2017 om internationale bescherming verzocht in Spanje.

Samen met betrokkene verzocht haar echtgenoot (A., A.) ook om internationale bescherming in België. Op 25.01.2018 werd betrokkene gehoord in het kader van haar procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Hierin verklaarde ze op 05.12.2017 vertrokken te zijn vanuit Libanon en ze verklaarde eerst naar Bolivia te zijn gereisd met een transit via Turkije en Colombia. Betrokkene verklaarde op 07.12.2017 in Bolivia gearriveerd te zijn en ze stelde tot 15.12.2017 in Bolivia te hebben verbleven. Vervolgens reisde ze verder door naar Spanje, met een transit via Brazilië. Betrokkene verklaarde op 16.12.2017 in Spanje gearriveerd te zijn en het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat ze op 20.12.2017 om internationale bescherming verzocht in Spanje.

Betrokkene bevestigde dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Spanje en ze verklaarde tot 24.12.2017 in Spanje te hebben verbleven. Vervolgens reisde ze verder door naar België, met een transit via Frankrijk. Betrokkene verklaarde op 27.12.2017 in België gearriveerd te zijn.

Tijdens haar gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of ze met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat ze eigenlijk met de smokkelaar had afgesproken om naar Groot-Brittannië te gaan maar dat ze vervolgens in België werden achtergelaten. Betreffende een overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene niemand te kennen in Spanje en stelde ze nogmaals dat haar oorspronkelijke doel was om naar Groot-Brittannië te gaan. Ze stelde wel geen problemen te hebben gekend tijdens haar verblijf in Spanje.

Betrokkene verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben. Ze stelde wel verre familieleden te hebben in het Verenigd Koninkrijk alsook twee in Duitsland verblijvende ooms.

Op 21.02.2018 werd ervoor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Spaanse instanties. Zij stemden op 01.03.2018 in met dit verzoek voor terugname op grond van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013.

In een schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene d.d. 04.05.2018 worden onze diensten verzocht om het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in overweging te nemen en de Dublin procedure te schrappen.

Met betrekking tot de echtgenoot van betrokkene die ook om internationale bescherming verzocht in België merken we op dat ervoor hem ook een terugnameverzoek gericht werd aan de Spaanse instanties en dat zij voor hem ook instemden met de terugname en met de behandeling van het verzoek om internationale bescherming.

We merken dan ook op dat er voor hem ook een Bijlage 26quater als beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten zal worden uitgereikt op basis van het feit dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje toekomt.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van

een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake internationale bescherming en onthaal – en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Zo verklaarde betrokkene ondermeer dat ze besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken omdat ze eigenlijk met de smokkelaar had afgesproken om naar Groot-Brittannië te gaan maar dat ze in België werd achtergelaten. Verder benadrukte ze ook niemand te kennen in Spanje. In dit verband wensen we te benadrukken dat deze specifieke verklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de verantwoordelijkheid van de Spaanse autoriteiten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene die voortkomt uit het feit dat betrokkene reeds eerder om internationale bescherming verzocht in Spanje.

Bovenstaande verklaring valt te kaderen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van betrokkene voor of tegen een bepaalde lidstaat en we merken hieromtrent ook nogmaals op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Dit betekent dat de loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven dan ook geen grond kunnen zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt betrokkene hierbij niet toe om zelf te bepalen in welk land haar verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld. Betrokkene bevestigde tijdens haar gehoor dat haar vingerafdrukken geregistreerd werden in Spanje en ze verklaarde dat dit enkel ter controle gebeurde en ze ontkende eerder om internationale bescherming te hebben verzocht in Spanje. We benadrukken in dit verband dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene duidelijk een EU-RODAC-resultaat type 1 aantoonde betreffende de registratie van de vingerafdrukken van betrokkene in Spanje. Hieruit moet dan ook besloten worden dat de vingerafdrukken van betrokkene wel degelijk in het kader van het indienen van een verzoek om internationale bescherming geregistreerd werden in Spanje. Daarnaast wordt bovenstaande ook bevestigd door het feit dat de Spaanse autoriteiten expliciet instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013. Betrokkene stelde in dit verband wel dat ze door de Spaanse autoriteiten geïnformeerd werd dat haar registratie enkel ter controle was. Hieromtrent merken we op dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Zo benadrukken we dan ook dat er op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan van worden uitgegaan dat Spanje de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over haar rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1) a van Richtlijn 2013/32/EU. Daarnaast benadrukken we ook dat uit het geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje blijkt dat de informatieverstrekking aan verzoekers inzake hun rechten

wettelijk geregeld is in de Asylum Regulation, die praktische uitvoering geeft aan de Asielwet. De informatie is beschikbaar in het Engels Frans, Spaans en Arabisch (p.46). a '

We verwijzen verder naar de schriftelijke tussenkomst van de advocate van betrokkene waarin benadrukt wordt dat betrokkene afkomstig is uit een gebied dat zich ontegensprekelijk in precare omstandigheden bevindt. Verder wordt er ook verwezen naar het persoonlijke en inhoudelijke vluchtmotief van betrokkene. Hieromtrent dient eerst te worden opgemerkt dat redenen die slaan op het inhoudelijke karakter van het Verzoek om internationale bescherming en de vraag waarom betrokkene het land waarvan zij het staatsburgerschap verklaarde te bezitten of waar ze haar gewoonlijk verblijf zou hebben niet in overweging genomen worden in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om Internationale bescherming wordt vastgesteld.

We benadrukken verder dat de Spaanse autoriteiten met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene en haar minderjarige kinderen. Dit artikel stelt: "de verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". Uit bovenstaande kunnen we dan ook afleiden dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen door de Spaanse instanties omtrent het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. We verwijzen hierbij ook naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013. In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af. Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van haar verzoek zullen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderden naar haar land van herkomst zondereen volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij ook gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming. We wensen desbetreffend ook te benadrukken dat Spanje, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt verzoeken om internationale bescherming, net als België en de andere, lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. We merken verder op dat de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst stelt dat de situatie voor verzoekers om internationale bescherming zeer precair is. Desbetreffend wordt tevens ook verwezen naar verscheidene rapporten, onder meer gepubliceerd door Amnesty International. Echter wensen we in dit verband de nadruk te leggen op het geactualiseerde rapport van het door de "European Council on Refugees and Exiles" "(AECsyRluEm) g lencfoörömrdaintioeendr Ddea tparboajescet "-A Nsayltuioimn alnl fComouanttiroy n R Deaptoarbta -s Se p(Maiang",d laalsetn gae Qüupediaptoe td 2e1 L.l0a3n.o2,0 J1e8n,n vifeerrd Zeur pApIiDroAlirapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin duidelijk wordt gesteld dat personen in wiens geval Spanje zich verantwoordelijk verklaarde voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming worden toegelaten tot de procedure en toegang hebben tot rechtsbijstand en gezondheidszorg. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen (pagina 15). Alle verzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand (pagina 26). Verzoekers om internationale bescherming hebben toegang tot gezondheidszorg (pagina 58) en kunnen na zes maanden procedureverloop werken (pagina 57). Verder wordt in bovenvermeld rapport bevestigd dat alle verzoekers om internationale bescherming aanspraak kunnen maken op bijstand en op opvang (pagina 49). Verder benadrukken we ook dat er in het desbetreffende AIDA-rapport tevens ook melding wordt gemaakt van een stijging van de capaciteit van de opvangvoorzieningen sinds september 2015 ten gevolge van een Koninklijk Besluit dat de toegang voor alle verzoekers om internationale bescherming moet garanderen, met tevens ook een significante stijging van de opvangcapaciteit ten gevolge (p. 50). Daarnaast wordt er verder geen melding gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen of slechte omstandigheden in de onthaal - en opvangvoorzieningen (p. 50-56). Verder

wordt ook melding gemaakt van het feit dat er bijkomende ngo's gecontracteerd werden door de Spaanse instanties met het oog op het creëren van bijkomende opvangplaatsen (p. 12). Hierdoor is er sinds 2015 sprake van een stijging van het aantal beschikbare plaatsen voor verzoekers in Spanje waarbij er steeds nieuwe en bijkomende NGO's worden aangestuurd door de Spaanse overheid in het kader van het creëren van materiële opvangvoorzieningen (p. 12). Bovenstaande elementen tonen dan ook concreet aan dat betrokkene en haar minderjarige kinderen na overdracht aan Spanje voldoende toegang zullen krijgen tot adequate opvangvoorzieningen en niet aan hun lot zullen worden overgelaten. We merken verder op dat de advocate van betrokkene ook de specifieke toegang tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Spanje in vraag stelt. Echter wordt er in dit verband zeer concreet verwezen naar maatregelen en de omstandigheden van opvang en behandeling te Ceuta (ES) en Melilla (ES).

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat deze specifieke omstandigheden niet automatisch getransponeerd kunnen worden op de algemene situatie in Spanje en merken we op dat betrokkene in het kader van Verordening 604/2013 niet opnieuw in de desbetreffende gebieden zal worden opgevangen vermits het tijdelijke opvangcentra betreft. Daarnaast wordt er ook nergens concreet aangehaald dat er voor het specifieke profiel van Dublinterugkeerders tevens ook moeilijkheden of systeemfouten zouden bestaan om toegang te verkrijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming. Verder wensen we ook nogmaals op te merken dat de Spaanse autoriteiten expliciet instemden met de terugname van betrokkene met toepassing van artikel 18.1(b) van Verordening 604/2013. Ook betreffende het door de advocaat van betrokkene aangebrachte arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukken we dat dit specifiek van toepassing is op een zeer concrete situatie van twee mannen die bij de grens tussen Marokko en Melilla (ES) het hek waren overgestoken, waarbij dit geen implicaties heeft voor de situatie van betrokkene die in het kader van een Dublin-overdracht aan Spanje zal worden overgedragen.

Verder verwijst de advocate van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst ook naar verscheidene beschreven incidenten en situaties betreffende de grenscontrole aan de Spaanse buitengrenzen, waarbij gesteld wordt dat de Spaans grenswachters vaak geweld gebruiken tegen vluchtelingen die het Spaanse grondgebied willen betreden.

Ook hier benadrukken we dat het opnieuw gaat over de grenscontrole in een zeer specifieke situatie, namelijk nabij de grensovergang tussen Marokko en Spanje te Ceuta (ES) en Melilla (ES). Deze situatie heeft daarbij ook geen toepassing op de situatie van betrokkene die in haar hoedanigheid van Dublinterugkeerder terug naar Spanje zal overgedragen worden. Daarnaast merken we ook op dat binnen de context van bovenstaande grenscontrole het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd kan zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Echter kan uit de elementen van het dossier van betrokkene niet worden besloten dat bovenstaande elementen door de Spaanse instanties met de voeten worden getreden of dat de Spaanse autoriteiten onverschillig zouden reageren op het feit dat er op systematische wijze sprake is van ongeoorloofd en buitenproportioneel geweld ten opzichte van vluchtelingen en migranten aan de grens.

De advocate van betrokkene benadrukt in haar schriftelijke tussenkomst verder ook dat Spanje heden geconfronteerd wordt met een enorme instroom van verzoekers om internationale bescherming waardoor Spanje er niet meer in zou slagen om de noodzakelijke garanties te bieden voor de verzoekers om internationale bescherming. Hieromtrent wensen we vooreerst te benadrukken dat de loutere bewering dat het aantal verzoekers om internationale bescherming opnieuw fors is toegenomen niet volstaat om aan te tonen dat betrokkene in Spanje, na overdracht, geen verzoek om internationale bescherming zou kunnen indienen en dat ze hierbij niet de vereiste opvang zou verkrijgen. Een instroom van immigranten betekent tevens ook niet automatisch dat al deze personen effectief een verzoek om internationale bescherming indienen in Spanje en effectief moeten worden opgevangen in Spanje. Daarnaast wensen we nogmaals te benadrukken dat het geactualiseerde AIDA-rapport aantoont dat er in Spanje sinds 2015 sprake is van een stijging van het aantal beschikbare opvangplaatsen voor verzoekers in Spanje waarbij er steeds nieuwe en bijkomende NGO's worden aangestuurd door de Spaanse overheid in het kader van het creëren van materiële opvangvoorzieningen (p. 12).

Verder verwijst de advocate van betrokkene in dit verband ook naar het feit heden de procedure in het kader van een verzoek om internationale bescherming bijzonder traag verloopt. Dit wordt ook benadrukt door het geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje dat spreekt over blijvende vertragingen betreffende de registratie van verzoekers om internationale bescherming in Spanje. Zo wordt er gesproken over een gemiddelde wachttijd voor het verkrijgen van een afspraak van 6 maanden en een gemiddelde duur van

de gehele procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming van 14.4 maanden. Echter benadrukken we in dit verband dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene wel degelijk geregistreerd werd in Spanje en dit binnen een termijn die niet beschouwd kan worden als dermate langdurig. Daarnaast verwijzen we ook naar het feit dat het geactualiseerde AIDA-rapport duidelijk stelt dat er betreffende Dublin-terugkeerders geen moeilijkheden zijn geïdentificeerd om toegang te krijgen tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming (p. 30: "Dublin returnees do not face obstacles in re-accessing the asylum procedure"). Daarnaast merken we ook nogmaals op dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Spanje, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling. Het feit dat de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Spanje dan ook een langere tijdsduur kent kan dan ook niet beschouwd worden als een dermate systematische tekortkoming waaruit dient te worden afgeleid dat een overdracht van betrokkene aan Spanje een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert of een risico op een dergelijke schending. We verwijzen desbetreffend ook nogmaals naar het bovenvermelde geactualiseerde AIDA-rapport over Spanje waarbij ook benadrukt dat de tijdsduur sterk variërend is afhankelijk van de specifieke zaak en dat ook de mogelijkheid bestaat om een beroep in te dienen wanneer er geen tijdig antwoord gegeven werd betreffende de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Spanje (p. 19). Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in Spanje reeds geregistreerd werd en dat betrokkene in haar hoedanigheid van Dublin-terugkeerder aan Spanje zal worden overgedragen wat daarbij ook een invloed heeft op de duur van de procedure van betrokkene vermits ze niet opnieuw de volledige procedure zal moeten doorlopen.

We benadrukken verder dat betrokkene tijdens haar gehoor verklaarde geen gezondheidsproblemen te hebben en ook geen melding maakte van gezondheidsproblemen bij haar minderjarige kinderen. Verder werden er tot op heden in het administratief dossier van betrokkene, zowel door betrokkene als door haar advocate, geen medische attesten of andere specifieke documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidssituatie van betrokken, of van haar minderjarige kinderen, een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verder zijn er ook geen aanwijzingen zijn dat de betrokkene en haar minderjarige kinderen in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Spanje niet de nodige bijstand en zorgen zullen kunnen verkrijgen indien nodig, in tegenstelling tot de stelling van advocate van betrokkene dat het onmogelijk zou zijn om in Spanje adequate gezondheidszorg te verkrijgen. Dit wordt daarbij ook aangetoond door het actuele AIDA-rapport over Spanje dat aantoont dat betrokkene de mogelijkheid zal hebben om, indien noodzakelijk, medische behandelingen te verkrijgen en we merken op dat we van oordeel zijn dat de kwaliteit van de gezondheidszorg in Spanje van vergelijkbaar niveau moet worden geacht als deze in België. Verder verwijzen we desbetreffend nogmaals naar het hierboven reeds beschreven AIDA-rapport over Spanje dat stelt dat de Spaanse wet voorziet in volledige toegang tot het publiek stelsel van gezondheidszorg voor alle verzoekers om internationale bescherming waardoor ze toegang krijgen tot gezondheidszorg en gespecialiseerde behandelingen (p. 58-59). Verder zullen de Spaanse autoriteiten ten minste drie werkdagen op voorhand op de hoogte worden gesteld van de overdracht van betrokkene en haar minderjarige kinderen en benadrukken we ook dat betrokkene niet individueel aan Spanje zal overgedragen worden maar in gezelschap van haar echtgenoot. Verder benadrukken we wel dat betrokkene in België is samen met haar echtgenoot en hun twee minderjarige kinderen. Dit wordt ook benadrukt door de advocate van betrokkene in haar tussenkomst waarin ze stelt dat er vervolgens voorzien moet worden in individuele garanties. Indien in dit verband verwezen zou worden naar de uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) waarbij zou worden aangevoerd dat de betrokkene en haar gezin een kwetsbaar profiel hebben en dat vanwege deze reden een positieve verplichting bestaat om bijkomende garanties te vragen aan Spanje betreffende de opvang zijn we van oordeel dat de bevindingen van het EHRM in de zaak Tarakhel niet zonder meer kunnen worden getransponeerd op deze zaak. De situatie in Italië kan ons inzien geenszins worden vergeleken met die in Spanje. Zoals boven werd opgemerkt kan voor Spanje bezwaarlijk worden gesteld dat er geen opvangmogelijkheden zijn. Verder blijkt evenmin dat er concrete aanwijzingen zijn dat dit gezin dreigt uit elkaar te worden gerukt of dreigt terecht te komen in opvang die niet geschikt is voor een gezin met kinderen. Zo verwijzen we nogmaals naar het AIDA-rapport over Spanje waarin weliswaar wordt gesteld dat de Spaanse Asielwet niet voorziet in specifieke procedurele garanties voor kwetsbare verzoekers om internationale bescherming maar dat er wel rekening wordt gehouden met de specifieke situatie van een verzoeker. Zo worden in bepaalde gevallen noodzakelijke maatregelen aangemoedigd om te voorzien in een aangepaste behandeling en beschermingsmaatregelen, ondersteuning en dienstverlening naar kwetsbaren toe. Desbetreffend wordt er ook een zogenaamde risk assessment uitgevoerd door goed opgeleide asylum officers en kunnen er

gespecialiseerde organisaties worden ingeschakeld voor de identificatie van kwetsbare cases (p. 37-38).

Daarnaast wordt er ook bij de toewijzing van opvangplaatsen rekening gehouden met kwetsbare groepen en het individuele profiel van elke verzoeker, case by case. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene en haar gezin op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden hebben dat er sprake is van omstandigheden waarin de betrokkene en haar gezin in Spanje zal worden opgevangen. We wensen verder ook te benadrukken dat betrokkene en haar gezin niet beschouwd kunnen worden als zijnde behorend tot de specifieke situatie van kwetsbare personen zoals gedefinieerd in artikel 21 van Richtlijn 2013/33/EU.

Verder merken we ook op dat betrokkene tijdens haar gehoor geen gewag maakte van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens haar verblijf in Spanje die door haar als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens haar wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Zo verklaarde betrokkene tijdens haar Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Spanje, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van verzoeken om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers niet aantoonde dat personen, die aan Spanje worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat bepaalde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de behandeling van verzoekers in Spanje in de meest ruime zin en betreffende de opvang en behandeling van verzoekers is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We zijn van oordeel dat uit een algemene analyse van het voormelde actuele AIDA-rapport niet kan worden besloten dat de procedures inzake internationale bescherming en de onthaal - en opvangvoorzieningen voor verzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat zij en haar minderjarige kinderen door een overdracht aan Spanje een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18.1(b) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Spaanse autoriteiten (4)"

Op 23 mei 2018 richtte de gemachtigde zowel voor verzoeker als voor verzoekster een schrijven aan de Dublin Unit van Spanje waarin wordt meegedeeld dat verzoekers zijn ondergedoken en bijgevolg de termijn voor overdracht moet verlengd worden tot 18 maanden. Er blijkt niet dat de gemachtigde heeft getracht de impliciete beslissingen tot verlenging van de overdrachtstermijn die noodzakelijkerwijze aan deze mededelingen aan Spanje voorafgingen, aan verzoekers te betekenen.

Op 26 september 2018 dienden verzoekers een beroep in tegen de impliciete beslissingen van de gemachtigde om de uitvoeringstermijn van de overdrachtsbesluiten (bijlage 26quater) met toepassing van artikel 29, tweede lid van de Dublin III-verordening, te verlengen tot achttien maanden wegens het voorgehouden onderduiken van verzoekers (deze zaak is gekend onder het rolnummer RvV 225 011).

Op 3 september 2019 werd het verzoek om internationale bescherming voor behandeling overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad herhaalt zoals supra gesteld dat de Spaanse instanties op 1 maart 2018 instemden met de terugname van verzoekers.

In casu dient derhalve rekening gehouden te worden met de bepalingen van artikel 29 van de Dublin III-verordening, dat luidt als volgt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2 van de Dublin III-verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Uit deze bepaling in samenlezing met artikel 42 van de Dublin III-verordening blijkt dat de termijn van zes maanden in principe was verstreken op 2 september 2018 en dat de maximale termijn van achttien maanden in principe was verstreken op 2 september 2019. Minstens is het onmiskenbaar dat de termijn van overdracht van achttien maanden zoals deze in beginsel geldt voor het geval verzoekers zouden ondergedoken zijn, thans is verstreken zonder dat blijkt dat een overdracht heeft plaatsgevonden.

Nu de termijn van achttien maanden voor overdracht is verstreken, is België in principe van rechtswege verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekers (HvJ 25 oktober 2017, Shiri, C 201/16, §§ 30 en 34; HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Duitsland, C-163/17, § 52) en stelt zich de vraag naar het actueel belang dat verzoekers hebben bij hun beroep.

Deze vaststelling en de vraag naar het belang maakten het voorwerp uit van een tegensprekelijk debat op 5 december 2019. De raadsvrouw van verzoekers gedroeg zich naar de wijsheid. Hiermee toonde zij het actueel belang niet aan. Verweerder was het ter zitting over eens dat er geen actueel belang meer is bij het beroep. De mogelijkheid bestaat niet langer uitvoering te geven aan de overdrachtsbesluiten en de partijen bevestigden ter zitting dat de beschermingsverzoeken zijn overgemaakt aan het CGVS ter behandeling door België.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES